

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 116.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392049888/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

eneste, han havde ytret, da han hørte, han skulde gå til Præsten, var: «Nå, så må vi have Næverne parat mod de beskidte Friskoledrengene!» Disse Ord berørte Tue ubehageligt, ti også Slagsbroderen i ham var forlængst død; nu nærrede han atter sin Barnheds Sky for al legemlig Vold og Glubskhed. Det med Friskoledrengene sad som en smudsig Plet på det klare Gudsspejl, i hvis gyldne Dyb han anelsesfuld og ydmyg vilde søge sit eget rette Åsyn. Men han havde jo Sigurd, og hans Næver skulde snart lære Bøllerne Respekt — han rødmede over denne Betragtning af Vennen, men den bidrog ikke til at fæstne Båndet imellem dem.

Præsten kendte han, det var jo hin magre, mørke Mand fra Alf's Begravelse; — han kom en sjælden Gang hjemme — altid lige febrilsk og urolig med de brændende Øjne i det hulkindede Dødningshoved — De andre Drengene plaprede efter deres Forældre, at han var en dårlig Præst — «vantro» sagde de med stive, spilede Øjne uden — så lidt som deres Forældre — at aue, hvad det Ord betød. Men Tue huskede ham fra Hjemmet og fra Begravelsen — han hørte endnu tydeligt i sine Øren hans brystne Stemme: «Grave — luttet Grave!» og så ham endnu stå oppe ved Kirkegårdsågen i den flagrende Præstekjole med det grå Hår blottet i Regnen — han hørte til de gamle Dage, vilde han også bringe Bud fra dem?

Det var alt dette, Tue grublede over, da han en solklar Dag sidst i August, en Ugestid før Undervisningen skulde begynde, sad ude ved Missionshuset, hvor Timerne holdtes. Det var en lang, rød Murstensbygning med majestætiske Stentrapper og brogede Buevinduer, med takkede Gavle og funklende Kors. Den lå oppe på en Høj ved Strandvejen, vendende Front ud mod Fjorden. En Krans luende røde Rønnebærtræer brændte som Fakler omkring den

Tue sad på et af de brede Granittrin, Solen skinnede skråt hen over ham, Bygningens Skygge lå over den grusede Plads, mens Alleens Lønne prangede i fuldt Sollys, endnu svulmende grønne; Fjorden blånede mellem de brune Stammer — langt ovre lå Kirkegårdens Have på sit Næs, dér hvor Alf og Anton var begravne. Det var ud på Eftermiddagen; der rørte sig ikke en Vind.

Oppe under Skiffertaget kivedes og baskedes et Par Siskener, men Tue hørte intet, han var borte i Drømme; «Mamre Lund», hed Huset, han sad under, og det Navn havde ført ham vidt bort, til Kaldæernes Land, til Patriarkernes Græsgange i det gamle Testaments Dage.

Han sad uden for sin Teltør og så ud over den åbne Slette. Milevid lå dens frodige Flade for ham — tom og grøn — tabende sig fjært ude under Soltåge. Han var Fader Abraham; en Turban trykkede hans Pande, en broget Kaftan svøbte sig om hans Lænder, Hånden havde han begravet i sit hvide Skæg — rolig og ubevægelig sad han, skuende ud over sit tavs Rige. Inde i Teltet bagved puslede Sara om den flammende Ild, de højpuklede Kameler gik og græsede henne under Palmegruppen; deres Klokker ringede klart og stadigt, som et talende Kildevæld i Dagens Stilhed. Men Abraham var sørgmodig og træt; han mindedes sit fordums Hjem, Landet mellem Betel og mellem Ai, som han havde måttet vige for sin Brodersøn Lot, og han tænkte på, hvor han dér havde skuet sin Herres Åsyn, men hvor det nu var længe siden. Da fødtes der med Et, fjært ude i Disen, som trende Skygger, vandrende fremad i den hede Dag — Abraham skyggede med Hånden for sine baskede Øjne — jo, se, tre Mænd kom vandrende hen over Græsmarkerne, han så deres Turbaner og høje Stave flytte sig frem ad mod Teltet, og han rejste sig med lykkeligt, anelsesfuldt bevæget Hjærte og gik